

Biliyorum Bilmek Bilmektir Bilme

– redfer · 09 Nisan 2018

biliyorum

bedir gibi parlayan simanın hayaliyle kağıda kaleme sarılmış olanları
yaşmaktan süzülen gamzeleriyle kalbi yaralayanları
hummalı gecelerde sıcak çöllere atılanları

bili-yorum

bir leylaya deli
bir şirine maşuk
bir züleyhaya köle
bir ışığa pervaneyi
yakınlaşmayı,
ilgiyi,
arzuyu

b-i-l-i-yo-r-u-m

yürek yaralarını ,acıdan çığırınları
hasretle çıldıranları...
hicrandan gözyaşı akıtanları
bağrında ateş nehri taşıyanları
her damlası ah olan
yağmurları...
felekleri...
menzilleri...

.(*)

bilmek

ölümdür, kurban olmadır, can vermedir
ağzı mühürlü büyük bir fırtınanın evvelinde durmaktır
azgınca akan sel suyunun önüne set çekmektir bedenini

bil-mek

altın sarısı burçakların arasın da tarla kuşlarına kanat olmaktır
yasemin bahçelerinde karanlıktan sıyrılıp ışığa dönüşen güneş olmaktır
milimetrekarelerinde hep aynı sevgi olan bir gönlün maşuku olmaktır

b-i-l-m-e-k

yaksın diye alevi, ısıtsın diye ateşi
kandırsın diye suyu, boğsun diye ırmağı
sırrın en gizini
biçimlerin en güzelini
başladığı yerde biten zamanı
sebepleri...
illetleri...

.(*)

bilmektir

parça pürçük bir akılla her şeyin en-boy-derinliğini
zaman-mekan her ciheti hatırlamış gibi
öyle yakın, öyle zahir, öyle ayna her köşeyi her sesi
ne olduğunu anlamadan
iç içe açılan ışıklı salkımlarını
salkımlardan dökülen parıltıları
suya değen yıldızları, havuzları, havzaları...
bir rüyadan uyanmış gibi..

*

bil-mek-tir

rüzgar olup sevgilinin üzerinden geçmeleri
titreyince gölge gibi titreyenleri
sinede kendine yer beğenmişleri
saçları alınlarından suya düşmüşken
erişilmezcesine güzellerken,
daha güzeli yokken...

som derece
altın tahtları ,
gümüş ırmakları
getir deyince getirenleri
gel deyince gelenleri ...

b-i-l-m-e-k-tir

ışılıtlarını saça saça kırılan dalgaları
yükünü taşıyamayan kristal bulutları
yan yana duran, bir hizaya gelenleri
birbirini sema eden şavkları, şuaları, tayfları
yerden göğe uzanan kandilleri nurları, revnakları

.(*)

bilme

dudakların üzerinde tomurcuklanan şebnem damlacıklarını
büyüsü harikulade üç gün üç gece kutsanmış aşkları
lacivert aynalarda ağlayan gamlı gönlü
tek tek açılan mektupları ,
gül kokulu son şiiri
mecnunu yakarı
ferhatın sırrını

bil-me

sırta vuran gecenin ayazına aldırmadan
parmakların hissetmeyecek derecede üşüdüğünü
kalpten gelen aksak ritimleri
hissedince bir beden içten içe sarsılıp titrediğini
ellisini aşmış bir adamın dizlerinin üzerinde
nemli gözlerini hiç kapamadan nasıl yalvardığını
ışksız geceleri
şeffaf gölgeleri

b-i-l-m-e

hatıraların öyle yalnız ,öylesine... yangın yeri olduğunu
yeri göğü yırtarak yükselen feryadı figanı
hazin hazin esen seher yelini
kaybolan günü
doğan ayı
batan güneşi

redfer